

Arrest

nr. 87 324 van 11 september 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Liberiaanse nationaliteit te zijn, op 6 april 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 maart 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 21 juni 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juli 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat D. STEYVERS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Liberiaans staatsburger te zijn van Mandingo afkomst. U werd op 5 februari 1990 geboren te Ganta in Nimba county. U bent een moslim. Sinds uw 10 jaar, dus sinds het jaar 2000, woonde u met uw moeder, vader en kleinere zus in de wijk '72nd' in de hoofdstad Monrovia. Eind 2003 werd uw vader door bandieten vermoord bij een wegblokkade. U was bang om tijdens de burgeroorlog gerekruteerd te worden door de rebellen en vluchtte voor 2 maanden naar buurland Sierra Leone. U keerde terug toen het iets rustiger werd in Monrovia. Het was toen al midden of eind 2004 en u was 14 jaar oud. De dag van uw terugkomst laaiden de spanningen in uw wijk '72nd' echter weer op. De mensen van de Mandingo-etnie waren in de minderheid in uw wijk en werden geviserd. Uw moeder, uw zus en u bleven in huis. Jullie hoorden de gevechten buiten. Plots vielen mannen jullie huis

binnen. Ze doodden uw moeder en verkrachtten uw zus. Daarna doodden ze ook uw zus. U kon ontsnappen door het raam en vluchtte naar Jacob town, een andere buurt in Monrovia, waar wel veel mensen van de Mandingo-etnie wonen. In Jacob town waren er ook gevechten tussen Mandingo's en andere stammen. De andere stammen probeerden de Mandingo's in te sluiten en begonnen hun huizen in brand te steken. De Mandingo's moesten zich wel verdedigen en staken een grote school van de christenen, de Care tempel, in brand. U nam hieraan deel. De gevechten gingen verder, u ging terug naar uw wijk en christenen uit uw wijk '72nd' herkenden u als 1 van degenen die de school in brand had gestoken. Na 4 dagen werd de situatie in Monrovia rustiger en besloot u naar Ivoorkust te vluchten. U verbleef er tot eind 2006, maar werd ervan beschuldigd een huurling te zijn die vecht voor Gbagbo. U vertrok per boot naar Griekenland en vroeg er asiel aan. Uw asielaanvraag werd echter niet behandeld in Griekenland en u leed er veel. Daarom bent u eind 2009 teruggekeerd naar Ivoorkust. Eind april 2011 was er in Ivoorkust oorlog tussen Gbagbo en Ouatarra. U werd ervan beschuldigd een huurling te zijn voor Gbagbo. U werd aangevallen en geslagen. Uw buurman (A.S.) kon u redden en heeft u geholpen om Ivoorkust te verlaten. U nam het vliegtuig en kwam op 30 april 2011 aan in België. Op 2 mei 2011 hebt u asiel aangevraagd.

B. Motivering

Er moet worden vastgesteld dat u onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

Vooreerst dient volgende bemerking gemaakt te worden betreffende de door u aangehaalde problemen in Ivoorkust.

Overeenkomstig de definitie van de term vluchteling zoals vervat in artikel 1, A (2), van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, en de voorwaarden voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus vervat in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dient elke asielaanvraag, met inbegrip van de vraag tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, beoordeeld te worden ten aanzien van het land van herkomst van de asielzoeker, en slechts ten aanzien van het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef indien het een staatloze betreft. Aangezien u uitdrukkelijk verklaart geboren te zijn in Ganta (Nimba county), van Mandingo origine te zijn en de Liberiaanse nationaliteit te bezitten (gehoor CGVS, p.3), dient uw ingeroepen vrees dan ook beoordeeld te worden ten aanzien van Liberia, en niet ten aanzien van Ivoorkust.

Verder kunnen volgende bedenkingen gemaakt worden betreffende de redenen waarom u niet kan terugkeren naar Liberia, het land waarvan u verklaart de nationaliteit te bezitten.

U haalt aan dat u in 2004 uw land van herkomst verlaten hebt uit vrees voor vergelding door mensen van andere etnische stammen uit uw wijk 72nd in Monrovia omwille van het feit dat u in de wijk Jacob town meehielp aan het in brand steken van een school voor christenen. Hierbij moeten enkele opmerkingen gemaakt worden.

Eerst en vooral is er het feit dat u in de vragenlijst van het CGVS, ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ) op 17 mei 2011, geen enkele melding gemaakt hebt van het feit dat u naar de wijk Jacob town vluchtte en daar hielp om een school voor christenen in brand te steken. U vermeldde enkel dat uw moeder en zus vermoord werden door christenen en dat u daarna naar Ivoorkust gevlucht bent (p.3 pt.5). Toen u hiermee geconfronteerd werd op het gehoor bij het CGVS stelde u dat men bij de DVZ geen details vroeg en dat u enkel zei dat u na de dood van uw moeder het land verlaten hebt (gehoor CGVS, p.7). U verklaarde bij het CGVS zelf meermaals dat u in 2004 uw land van herkomst verliet omdat u de mensen uit uw wijk vreesde die u herkenden als 1 van degenen die de school voor christenen in brand hadden gestoken (gehoor CGVS, p.6,7,8). Er kan dan ook besloten worden dat het feit dat u in Jacob town deze school voor christenen in brand zou hebben gestoken, net de kern van uw relaas uitmaakt. Het feit dat u hierover niets gezegd hebt, doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Daarnaast is er ook het feit dat deze door u aangehaalde gebeurtenissen dateren van 2004 (gehoor CGVS, p.7), ofwel bijna 8 jaar geleden. U stelt dat de inwoners van uw wijk u bij een eventuele terugkeer nog steeds zouden vervolgen (gehoor CGVS, p.8), maar aangezien u sinds 2004 zelf nooit meer in Liberia bent geweest, kunt u dit allerm minst hard maken. U verklaarde overigens dat er zich geen mensen bevonden in de school die door u en anderen in brand werd gestoken in 2004 (gehoor CGVS, p.6). Er kan dan ook moeilijk geloofd worden dat u vanwege deze daad vandaag, bijna 8 jaar later nog steeds vervolgd zou worden door de mensen van uw wijk, van wie u volstrekt niet weet of zij nog in Liberia verblijven, laat staan u vijandig zouden bejegenen.

Bovendien zijn de door u aangehaalde feiten van lokale aard, ze spelen zich immers af in 2 wijken in Monrovia. U zou zich bij een terugkeer naar uw land van herkomst probleemloos kunnen vestigen in een ander gedeelte van Monrovia of in een ander gedeelte van Liberia. **U verklaart hierover echter dat mensen van de Mandingo-etnie overal in Liberia problemen ondervinden.** U verklaart dat er een landdispuut is tussen Mandingo en andere etnische stammen in uw geboorteregio Nimba County en dat Liberia in het algemeen niet veilig is voor Mandingo's omdat ze vervolgd worden door de andere stammen in Liberia (gehoor CGVS, p.6,7,8).

Hierbij moeten enkele opmerkingen gemaakt worden. Het is zo dat het bijna 8 jaar geleden is (gehoor CGVS, p.7) dat u nog in Liberia was. Intussen blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (zie kopie in uw administratief dossier) dat de **situatie voor de Mandingo's (onder andere volgens het UNHCR) beduidend verbeterd is en dat geen bijzondere aandacht meer nodig is voor hun situatie.** Bovendien blijkt dat Mandingo's niet gevisieerd worden door de autoriteiten en bij eventuele problemen een beroep kunnen doen op bescherming. Er zijn geen indicaties van recente vervolgingen van de Mandingo-minderheid in Monrovia door al dan niet van de staat uitgaande actoren. Etnische spanningen tussen Mandingos en andere etnieën komen vooral tot uiting in conflicten over gronden en huizen in de counties Lofa, Bong en Nimba. Deze conflicten hebben nog in 2005 tot uitbarstingen van geweld geleid. In juli 2007 werd na lange onderhandelingen een regeling getroffen waarin beide kanten instemden. De regering heeft een actieve rol gespeeld in het tot stand komen van deze afspraken. In de regio van Monrovia zijn er al geruime tijd geen gewelddadige incidenten meer geweest tussen Mandingo en andere etnische groepen. In het verleden – onder het regime van Charles Taylor – werden de Mandingo in Liberia wel slachtoffer van etnische vervolging. De toegang tot politiebescherming en de kwaliteit van de rechtsbedeling zijn in Liberia nog steeds op een erg laag niveau, maar volgens het UK Home Office is er geen specifieke discriminatie van Mandingo's. Er zijn nog altijd lokale gevallen van wetteloosheid, daar, waar noch de autoriteiten noch UNMIL erin slagen om de wet te handhaven, maar dit geldt niet voor Monrovia.

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

Tenslotte bent u niet in het bezit van enig document dat uw identiteit, afkomst of reisweg zou kunnen staven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert aangaande de weigering van de hoedanigheid van vluchteling in een eerste middel de schending aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name de hoorplicht en de zorgvuldigheidsplicht, doordat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) voorafgaand aan het gehoor geen inzage heeft verleend in het dossier van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

In een eerste onderdeel van het eerste middel verwijst verzoeker naar rechtspraak van de Raad van State en rechtsleer omtrent de hoorplicht en leidt hij hieruit af dat alle gegevens die de beslissing van de overheid zullen ondersteunen voorwerp moeten uitmaken van het debat. Volgens verzoeker moet de betrokkene een deugdelijke kennis hebben van de essentiële gegevens die het bestuur wilt betrekken in de beslissing. Hij stelt dat het hoorrecht "de administratie de plicht oplegt om de betrokkene de gelegenheid te geven het volledige dossier in te kijken. Minstens moet hij voorafgaand aan de hoorzitting kennis krijgen van die elementen, die normaal de feitelijke en juridische grondslag van de beslissing kunnen vormen (zie arrest Schotte). Deze grondslag vindt men juist terug in het advies dat de administratie geeft voorafgaand aan de hoorzitting. De betrokkene moet bijgevolg dit advies overhandigd krijgen voor de hoorzitting".

Verzoeker benadrukt dat verweerder niet bewijst dat hij inzage in het dossier heeft gekregen voorafgaand aan zijn gehoor van 22 februari 2012 en merkt op dat het niet is omdat hij werd gehoord dat aan de hoorplicht is voldaan. Hij stelt dat "horen" enkel voldoet aan het beginsel van de hoorplicht, indien de gehoorde met voldoende kennis van zaken aan het interview heeft kunnen deelnemen. Deze kennis van zaken vloeit voort uit een voorafgaande inzage in het dossier. Verzoeker heeft niet de kans gehad zijn dossier op voorhand in te kijken. Inzage vond plaats door zijn raadsman. Deze inzage diende volgens verzoeker te gebeuren voorafgaand aan zijn gehoor. De inzage vond evenwel plaats na

kennisname van de bestreden beslissing, met het oog op het instellen van beroep. Bovendien vond deze plaats op initiatief van zijn raadsman. Verzoeker verwijst nog naar artikel 32 van de Grondwet en artikel 4 van de wet van 11 april 1994 en merkt op dat hij slechts kennis kon nemen van de documenten waarnaar de commissaris-generaal verwijst na ontvangst van de bestreden beslissing. Indien deze informatie verplichtend voorafgaand aan het interview werd meegedeeld, had hij de nodige tijd gehad om informatie te verzamelen op basis van actuele documenten waaruit blijkt dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich heeft gesteund niet correct is. Verzoeker voert aan dat op een termijn van dertig dagen geen of onvoldoende informatie kan worden verkregen en dat deze dan bovendien nog eens moet worden vertaald. Zijn rechten zijn dan ook duidelijk geschonden.

In een tweede onderdeel van het eerste middel voert verzoeker aan dat ook het zorgvuldigheidsbeginsel de administratie ertoe noopt de betrokkene op een nuttige wijze te horen. Dit leidt ertoe dat de overheid de betrokkene met alle feiten confronteert die zullen dienen om de eventuele beslissing te ondersteunen. Verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad van State en rechtsleer omtrent het zorgvuldigheidsbeginsel en merkt op dat de overheid slechts zeker kan zijn over alle feitelijke gegevens te beschikken wanneer deze de gegevens die zij gaat gebruiken om haar beslissing te ondersteunen, heeft voorgelegd aan de betrokkene. Enkel in dat geval is de overheid volgens verzoeker ook zeker dat de eventueel te gebruiken gegevens kloppen met de werkelijkheid. Hiertoe dient de betrokkene voorafgaand inzage te krijgen van het dossier. Zo niet, dan kan hij de overheid niet op een nuttige wijze inlichten of corrigeren. Verzoeker merkt op dat hij geen inzage heeft gekregen in het dossier van de administratie, meer bepaald de Dienst Vreemdelingenzaken, noch in enig advies van deze dienst. Hij benadrukt dat het horen slechts dienstig kon gebeuren indien hij voorafgaand aan het interview inzage had gekregen in het administratief dossier. Dit is niet gebeurd en daarom is het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden. Het is duidelijk dat hij ten gevolge van het gebrek aan inzage in zijn dossier geen kennis van zaken had ten tijde van het interview.

In een derde onderdeel van het eerste middel merkt verzoeker op dat ook het Gemeenschapsrecht en de Europeesrechtelijke administratieve beginselen van hoor en wederhoor het recht op inzage voorafgaand aan een beslissing voorzien. Hij wijst op rechtspraak van het Hof van Justitie en rechtsleer omtrent het hoorrecht en het recht op inzage en stelt dat het volstaat dat particulieren aanmerkelijk kunnen geraakt worden in hun belangen door een op til zijnde administratieve beslissing opdat de beginselen van de hoorplicht en het recht op inzage op hen van toepassing zijn, dat het eerbiedigen van de rechten van verdediging in iedere procedure tegen iemand die tot een bezwarend besluit kan leiden te beschouwen is als grondbeginsel van gemeenschapsrecht en dat de beslissing inzake de al dan niet toekenning van het statuut van vluchteling of van subsidiaire bescherming beschouwd dient te worden als een beslissing die de betrokkenen 'aanmerkelijk kan raken in hun belangen'. Verzoeker herhaalt dat inzage in het administratief dossier heeft plaatsgevonden door zijn raadsman, dat deze inzage diende te gebeuren voorafgaand aan het interview en dat de inzage evenwel heeft plaatsgevonden na kennisname van de bestreden beslissing, met het oog op het instellen van onderhavig beroep en op initiatief van verzoekers raadsman. Hij merkt op dat de Belgische asielpprocedure geen mogelijkheid voorziet van voorafgaande inzage van het administratief dossier.

2.1.2. Verzoeker voert aangaande de weigering van de hoedanigheid van vluchteling in een tweede middel de schending aan van de materiële en de formele motiveringsplicht.

Hij merkt op dat zijn verklaringen afgelegd werden zonder dat hij voorafgaand kennis kon nemen van het administratief dossier en dat geen rekening werd gehouden met zijn pertinent en coherent vluchtrelaas. Verzoeker beroept zich op artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) en de wet van 29 juli 1991 inzake de uitdrukkelijke motiveringsplicht. Hij stelt dat het CGVS en de RvV geen rekening mogen houden met zijn verklaringen, die werden afgelegd met miskennis van het algemeen beginsel van hoorrecht.

Waar het CGVS zijn asielaanvraag beoordeelt ten aanzien van Liberia voert verzoeker aan dat hij lang in Ivoorkust verbleef, dat *"niet met zekerheid kan gesteld worden dat verzoeker de Liberiaanse nationaliteit heeft"* en dat hij zich *"hardop de vraag stelt of hij niet staatloos is"*. Hij meent derhalve dat de problemen in Ivoorkust wel in acht moeten worden genomen.

Omtrent de motivering dat hij in de vragenlijst niet meldde dat hij hielp om een school voor christenen in brand te steken, betoogt verzoeker dat dit niet de kern van zijn relaas is. Hij diende Monrovia te ontvluchten omdat zijn vader en moeder werden vermoord en zijn zus werd verkracht. Omwille van die gebeurtenissen en ten gevolge van zijn Mandingo-etnie moest hij vluchten. De kern van zijn relaas

betreft dus dat hij als minderheid wordt geïsoleerd op de plaats waar hij woonde. Verzoeker stelt duidelijk te hebben verklaard dat hij na de dood van zijn moeder moest vluchten en dat dit de hoofdreden was.

Waar het CGVS stelt dat het niet geloofwaardig is dat de gebeurtenissen van 2004 vandaag nog problemen zouden opleveren, herhaalt verzoeker dat de kern van zijn relaas geen betrekking heeft op zijn medewerking aan het in brand steken van de school doch wel op de problemen die zijn hele familie ondervond omwille van hun etnische afkomst. Zijn vader en moeder werden vermoord en zijn zus werd verkracht. De situatie voor verzoeker als Mandingo was en is niet veilig.

Verzoeker ontkent voorts dat hij zich elders in Monrovia of Liberia kan vestigen, en dit omdat hij aldaar geen familie heeft. Hij stelt dat uit rechtspraak van het "EVRM" blijkt dat een intern vestigingsalternatief slechts kan worden tegengeworpen indien de persoon er sterke familiebanden heeft en het gebied waar familieleden verblijven veilig te bereiken is.

Verder betoogt verzoeker dat Mandingo in Liberia wel degelijk nog problemen ondervinden en dat verweerder zijn eigen informatie miskent. Uit het administratief dossier blijkt dat Mandingo nog steeds slachtoffer zijn van groeperingen omwille van hun etnische afkomst en dat de overheid hiertegen onvoldoende bescherming biedt. Mandingo worden door andere groepen beschouwd als vreemdelingen en gediscrimineerd.

2.2.1. Verzoekers eerste twee middelen hebben beide betrekking op de weigering van de vluchtelingenstatus en worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.2. Wat betreft de aangevoerde schending van de hoorplicht dient te worden opgemerkt dat de hoorplicht, als beginsel van behoorlijk bestuur, inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn of haar persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn of haar belangen aan te tasten, zonder dat hem of haar de gelegenheid wordt geboden om zijn of haar standpunt op nuttige wijze te doen kennen. Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn of haar standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren. *In casu* blijkt dat verzoeker verklaringen heeft afgelegd op de DVZ (administratief dossier, stuk 12, verklaring), dat hij een vragenlijst van het CGVS heeft ingevuld en ingediend (*ibid.*, vragenlijst) en dat hij uitgebreid werd gehoord op het CGVS, waarbij hij werd bijgestaan door een advocaat (administratief dossier, stuk 5). Hij heeft aldus de mogelijkheid gehad om op een nuttige wijze zijn standpunt kenbaar te maken. Een schending van de hoorplicht kan bijgevolg niet worden aangenomen.

Waar verzoeker verwijst naar artikel 32 van de Grondwet, artikel 4 van de wet van 11 april 1994, het Gemeenschapsrecht en de Europeesrechtelijke administratieve beginselen van hoor en wederhoor en waar hij aanvoert dat hij niet nuttig is gehoord omdat hij niet voorafgaandelijk inzage heeft gekregen in het dossier en dat bijgevolg geen rekening mag worden gehouden met zijn verklaringen, dient te worden vastgesteld dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat hij of zijn raadsman voorafgaand aan het gehoor inzage hebben gevraagd van het dossier. Evenmin formuleerde één van beide bij aanvang van, gedurende of aan het einde van het gehoor bij het CGVS enige opmerking omtrent het feit dat verzoeker voorafgaand aan het gehoor inzage in het dossier zou hebben gevraagd of had dienen te krijgen (*ibid.*). Aangezien verzoeker voorafgaand aan het gehoor nooit om een inzage in het dossier verzocht, is de *post factum* bewering dat hij dergelijke inzage in het dossier niet zou hebben gekregen niet ernstig.

Waar verzoeker gewag maakt van "*het advies dat de administratie geeft voorafgaand aan de hoorzitting*" en van een advies van de DVZ en waar hij stelt dat dit advies aan hem had moeten worden overgemaakt, dient bovendien te worden opgemerkt dat hij nalaat te duiden wat hij hiermee bedoelt en dat het administratief dossier geen dergelijk advies bevat. Verzoeker laat voor het overige na te preciseren welke gegevens voor het gehoor aan hem dienden te worden overgemaakt en toont evenmin *in concreto* aan op welke wijze dit een invloed zou kunnen hebben gehad op het verloop van het gehoor of op de motieven ten grondslag van de bestreden beslissing. In dit kader kan daarenboven worden opgemerkt dat verzoeker een kopie van de door hem ingevulde vragenlijst ontving (administratief dossier, stuk 12, vragenlijst, p.4), alsmede dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij op de hoogte is van het precieze verloop van de gebeurtenissen die hij beweert zelf te hebben meegemaakt en van de verklaringen die hij heeft afgelegd teneinde zijn nood aan internationale bescherming te onderbouwen.

De stelling van verzoeker dat alle gegevens en vaststellingen waarop de bestreden beslissing is gesteund op voorhand aan hem hadden moeten worden overgemaakt en het voorwerp moesten uitmaken van het debat kan evenmin worden aangenomen. De procedure voor de commissaris-generaal is geen jurisdictionele procedure, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de

vreemdelingenwet. Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat en verzoeker toont niet aan hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft. Voorts stelt verzoeker ten onrechte en bestaat er geen rechtsregel die bepaalt dat de commissaris-generaal hem op voorhand had moeten confronteren met alle vaststellingen waarop de bestreden beslissing is gebaseerd.

2.2.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voert hij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aan. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Verzoeker brengt niet het minste begin van bewijs bij ter staving van zijn voorgehouden identiteit en asielmotieven, hetgeen een negatieve indicatie vormt voor zijn algehele geloofwaardigheid.

Verzoeker brengt daarenboven niet het minste begin van bewijs bij ter ondersteuning van zijn voorgehouden reisweg per vliegtuig naar België, hetgeen een bijkomende negatieve indicatie vormt voor zijn algehele geloofwaardigheid en nog des te meer klemmt daar hij omtrent deze reisweg ongeloofwaardige verklaringen aflegde. Hij bleek immers niet in staat te preciseren welke documenten voor zijn reis zouden zijn gebruikt (administratief dossier, stuk 12, verklaring, nr.34).

Verzoeker verklaarde gedurende zijn asielpcedure steevast uitdrukkelijk en eenduidig dat hij de Liberiaanse nationaliteit bezit, en dit bij het indienen van zijn asielaanvraag (administratief dossier, stuk 14), bij het afleggen van zijn verklaringen bij de DVZ (administratief dossier, stuk 12, verklaring, nr.6), bij het invullen van de vragenlijst (*ibid.*, vragenlijst, p.1) en tijdens het gehoor bij het CGVS (administratief dossier, stuk 5, p.3). Dat verzoeker op heden – na te zijn geconfronteerd met een negatieve beslissing van het CGVS waarin wordt geoordeeld dat hij in Liberia geen gegronde vrees voor vervolging heeft en geen reëel risico op ernstige schade loopt – tracht twijfel te zaaien over zijn nationaliteit en in dit kader *post factum* beweert dat “niet met zekerheid kan gesteld worden dat verzoeker de Liberiaanse nationaliteit heeft” en dat hij zich “hardop de vraag stelt of hij niet staatloos is”, kan dan ook bezwaarlijk ernstig worden genomen en doet andermaal afbreuk aan zijn algehele geloofwaardigheid.

Gelet op verzoekers voormelde, duidelijke verklaringen, heeft de commissaris-generaal met recht verzoekers asielaanvraag beoordeeld ten aanzien van Liberia en niet ten aanzien van Ivoorkust. De nood aan bescherming geboden door artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet immers getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, slechts in het geval van een staatloze, ten aanzien van het land van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen of de verzoekende partij de bescherming

van dit land niet kan invoeren of geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen. Voor de beoordeling van de voorwaarde dat de verzoekende partij de bescherming van het land van nationaliteit niet kan of, uit hoofde van haar vrees, niet wil invoeren, moet de *“nationaliteit”* begrepen worden als de band tussen het individu en een bepaalde Staat (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés*, Genève, 1979, heruitgave, 1992, p.22, § 87).

Verzoeker kan niet worden gevolgd in het betoog dat hij het feit dat hij een christelijke school mee in brand zou hebben gestoken niet vermeldde in de vragenlijst omdat dit niet de kern van zijn asielaanvraag raakt. Uit zijn verklaringen tijdens het gehoor bij het CGVS blijkt dat hij dit element wel degelijk naar voren schoof als zijnde een cruciaal element in zijn relaas en tevens duidelijk aangaf dat dit element de directe oorzaak vormde voor zijn vertrek uit zijn land van herkomst. In het kader van de uiteenzetting van zijn asielmotieven, verklaarde verzoeker immers dat de mensen hem herkenden en wisten dat hij betrokken was bij het in brand steken van de christelijke school en wanneer even verder uitdrukkelijk werd gevraagd waarom hij Liberia verliet en naar Ivoorkust ging, antwoordde hij in duidelijke bewoordingen: *“Geen andere optie, mensen herkenden me, wisten dat ik betrokken was bij verbranden van die school, ik kon enkel daar gaan om veilig te zijn. Plek waar ik leef, veel kinderen gaan naar de school die ik hielp afbranden”* (administratief dossier, stuk 5, p.6). Wanneer verzoeker werd geconfronteerd met de vaststelling dat hij dit niet vermeldde in de vragenlijst weet hij dit aan feit dat hem in de vragenlijst geen gedetailleerde vragen werden gesteld (*ibid.*, p.7), hetgeen hiervoor echter geen afdoende verklaring vormt. Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag namelijk worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan worden aangenomen dat verzoeker een dermate essentiële en frappante gebeurtenis als het mede in brand steken van een school voor christenen zou hebben vermeld in de vragenlijst indien deze daadwerkelijk had plaatsgevonden, te meer daar hij in de vragenlijst uitdrukkelijk aanvoerde dat hij vreesde te zullen worden gedood door christenen (administratief dossier, stuk 12, vragenlijst, p.3). Gelet op het voorgaande kan aan zijn beweerde betrokkenheid bij het in brand steken van de school geen geloof worden gehecht.

Hoe dan ook maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij op heden, hetzij ongeveer acht jaar na de gebeurtenissen in 2004, ingevolge zijn beweerde betrokkenheid bij deze gebeurtenissen ook maar enig probleem zou ondervinden bij een terugkeer naar Monrovia, i.e. de streek waar hij woonde in Liberia. Hij laat de pertinente en terechte vaststellingen die dienaangaande worden gedaan in de bestreden beslissing onverlet. Daar deze gebeurtenissen plaatsvonden in 2004, verzoeker sedertdien nooit weerkeerde naar Liberia en niemand zich in de school bevond toen deze door verzoeker en anderen in brand werd gestoken, kan geen geloof worden gehecht aan het feit dat hij vanwege deze daad vandaag nog steeds zou worden vervolgd door de mensen van zijn wijk, van wie hij bovendien niet weet of zij nog in Liberia verblijven, laat staan of zij hem nog vijandig zouden bejegenen.

Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift, net als bij het CGVS (administratief dossier, stuk 5, p.7-8), aanvoert dat de situatie voor Mandingo in Liberia onveilig is, dat zij er problemen ondervinden, dat zij slachtoffer zijn van groeperingen, dat zij door andere groepen worden beschouwd als vreemdelingen en worden gediscrimineerd en dat de overheid onvoldoende hiertegen onvoldoende bescherming biedt, dient te worden vastgesteld dat hij dit betoog niet staft aan de hand van enig begin van informatie. Verzoeker beperkt zich ertoe selectief te verwijzen naar één zin uit de omstandige informatie in het administratief dossier, dewelke luidt als volgt: *“Wel komt het volgens UNHCR soms nog voor dat zij door Liberianen van andere etnische groepen worden beschouwd als vreemdelingen”*. Dient echter te worden vastgesteld hij hiermee volledig voorbijgaat aan de passage onmiddellijk voorafgaand aan deze zin, dewelke luidt: *“Er bestaan af en toe nog wel sociale en politieke spanningen tussen de diverse groeperingen in het land, maar van ernstige etnische conflicten was gedurende de verslagperiode geen sprake. Voor de positie van de Mandingo is volgens UNHCR geen speciale aandacht meer nodig. Mandingo worden door de overheid niet gediscrimineerd”*. Uit de uitgebreide landeninformatie in het dossier blijkt daarenboven dat er geen indicaties zijn van recente vervolgingen van de Mandingo-minderheid in Monrovia, de regio waar verzoeker woonde alvorens hij Liberia verliet. Tevens blijkt hieruit dat Mandingo er niet specifiek worden gediscrimineerd en dat er in Monrovia al geruime tijd geen gewelddadige incidenten meer hebben plaatsgevonden tussen Mandingo en personen van andere

etnieën. Bovendien blijkt uit deze informatie dat, daar waar in sommige rurale gebieden de regering weliswaar onvoldoende controle heeft en geweld tegen de Mandingo gepaard gaat met straffeloosheid, de regering het grootste deel van het land onder controle heeft en dat de Mandingo, in tegenstelling met wat verzoeker voorhoudt, aldaar bij eventuele problemen wel degelijk bescherming kunnen vragen en verkrijgen van de nationale autoriteiten, en dit in het bijzonder in Monrovia (administratief dossier, stuk 13: landeninformatie).

Verzoeker stelt nog op dat hij (elders) in Liberia geen familie heeft doch het loutere gebrek aan familie in zijn land van herkomst kan geenszins worden gelijkgesteld met en volstaat geenszins om het bestaan aan te tonen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in zijn hoofde.

Het geheel van de voormelde vaststellingen volstaat om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft zijn asielaanvraag op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

2.2.6. Verzoekers eerste twee middelen zijn ongegrond.

2.3. Verzoeker voert aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in een derde middel de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Hij betoogt dat in de bestreden beslissing geen argumentatie wordt ontwikkeld ten aanzien van de vraag tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.4.1. Verzoekers bewering als zou de bestreden beslissing niet motiveren waarom de subsidiaire beschermingsstatus aan hem wordt geweigerd mist feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de beslissing heeft besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Verweerder repliceert dan ook met recht dat de bestreden beslissing wel degelijk motiveert waarom verzoeker niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op de hoger gedane vaststellingen inzake zijn asielrelaas, toont verzoeker, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.4.2. Verzoekers derde middel is ongegrond.

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf september tweeduizend en twaalf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS